

Agraïments

Jordi Bonet i Armengol

Acadèmic de número

Realment estic confós per tot el que estic vivint en aquest saló de la Llotja barcelonina que des dels segles ha estat testimoni de tants esdeveniments. És un exemple arquitectònic de primer ordre del que bastí pels comerciants de Barcelona l'arquitecte Pere Arvei aquest saló gòtic i que preservà uns segles més tard Joan Soler i Faneca, projectant un dels millors edificis neoclàssics de la Mediterrània occidental. Tot just acabat, la Reial Junta de Comerç del Principat de Catalunya hi fundà l'Escola de Nobles Arts que l'any 1850 es convertiria en Reial Acadèmia de Belles Arts. Per l'Escola de Llotja hi han passat els grans artistes catalans universals. Antoni Gaudí hi estudià arquitectura i uns anys més tard decoraria aquest espai per a celebrar-hi els Jocs Florals. També aquí s'oferí per primera vegada l'òpera a Barcelona, per a honorar la reialesa...

I avui per voluntat de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi i de la Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família i amb el suport de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació, i els fills, i tots els amics que heu acudit, m'oferiu amb aquesta *Miscel·lània*, quelcom que no sé pas com agrair.

Sens dubte és important que pel fet que ara fa un any el Sant Pare Benet XVI acudís a la nostra ciutat per la dedicació del Temple de la Sagrada Família per a obrir-lo al culte, hagi estat motiu d'aquest acte. Jo n'he estat un protagonista com arquitecte director i coordinador, però sense tot el que hi han aportat tants i tants, res no s'hauria esdevingut i sobretot, sense la figura genial d'Antoni Gaudí i Cornet, el seu sant arquitecte.

Personalment la meva aportació la dec primerament a tot el que he rebut de la família, dels meus pares, de la meva esposa, de l'escola Blanquerna que celebrava la Primera Comunió a la cripta del Temple i que fou la primera impressió que vaig rebre del monument, tot cantant les lletanies dels sants i al sortir, la visió dels campanars del naixement quan només tenia 7 anys. També ho dec als mestres que m'educaren en l'estudi i en el camí de la Fe i a través dels amics amb que acudia a Montserrat, i l'Escoltisme que m'ajudà a progressar en el sentit del servei als altres, de la responsabilitat, la llibertat i amb l'amor a Catalunya i a l'Església, i al grup artístic de La Cantonada. També aquests 25 anys a l'Acadèmia que de fa segles tant ha fet per les Belles Arts de la nostra terra, i on com a president he tingut l'estima i col·laboració dels acadèmics per servir-la millor.

M'he trobat, doncs, sempre acompanyat i he tingut unes oportunitats, gairebé uns privilegis, que m'han ajudat al llarg d'una vida llarga i d'una salut que és un do més, molt important. Voldria entre tot el que he rebut destacar unes paraules que fa cinquanta anys en una audiència privada ens dirigí S.S. Joan XXIII glossant la pràctica de la "*Paciència activa*".

No sé pas com agrair-vos no sols la vostra presència, sinó sobretot la vostra confiança als que (empresaris, industrials o amics) professionalment heu confiat amb mi com arquitecte; també com els que m'han cridat a dirigir tasques eclesials o a responsabilitzar-me de diverses entitats impor-

tants de la ciutat i del país; als acadèmics, als amics de tota la vida, en especial els prelats que han regit la Seu Barcelonina.

La meva generació, que és la de molts que sou aquí, ha superat moltes dificultats però moltes menys del que passaren el nostres pares. La societat ha canviat, però en conjunt, malgrat la crisi actual, que és greu, cal tenir esperança i ser conscients dels deures que tenim envers els altres, amb la fidelitat a les nostres arrels que han fet possible la continuïtat per aixecar el Temple que Gaudí somniava. Per això repetia “*a la Sagrada Família tot és providencial*”, quelcom que jo he experimentat realment al Temple, on sense els arquitectes, els artistes, tècnics i treballadors de tota mena que hi han posat l'esforç, la il·lusió i l'estima no s'hauria arribat on som, i que ara ens permetrà aixecar la creu tal com Gaudí volia. Recordo especialment Josep Maria Subirachs que, afeblit per la seva salut, no pot ser avui aquí. A tots gràcies!!

I finalment, donar gràcies al Senyor que ens ha salvaguardat d'accidents a l'obra tants i tants anys –com un miracle– com potser també ho és, que aquesta obra que s'emprengué fa 130 anys, hagi esdevingut universal com un clam a la Pau i oberta a tothom gràcies a la inspiració del servent de Déu Antoni Gaudí.

Gràcies, moltes gràcies, Al·leluia!!